

OVERFLADEVAND, DER LØBER FRA PRIVAT FÆLLESVEJ TIL OFFENTLIG VEJ

Kommunen har i mail af 21. november 2012 bedt Vejdirektoratet besvare en række spørgsmål vedrørende overfladevandet fra den private fællesvej V gade over den offentlige vej B vej.

Kommunen stiller følgende spørgsmål:

1. Skal sagen behandles i henhold til vejlovens § 102, stk. 4?
2. Skal vejoverfladevandet fra den private fællesvej V gade betragtes som spildevand?
3. Skal kommunen behandle sagen i henhold til privatvejslovens § 45 med henblik på, at vejen mangler istandsættelse, da overfladevandet ikke optages af nærliggende grunde?
4. I tilfælde af, at kommunen skal varsle påbud, hvem er modtageren af varslet – vejejerer eller samtlige grundejere langs den private fællesvej?
5. Skal kommunen eventuelt behandle sagen ud fra andre bestemmelser end vejloven eller privatvejsloven?

Vejdirektoratets udtalelse

Indledningsvis vil vi gerne oplyse, at Vejdirektoratet både afgiver generelle udtalelser om fortolkningen af vejlovgivningens¹ bestemmelser og afgør konkrete klager truffet af kommunerne efter disse bestemmelser.

Når vi tager stilling til en klage over en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, her vejlovens² og privatvejslovens³, bestemmelser, kan vi kun tage stilling til retlige spørgsmål, jf. vejlovens § 4, stk. 1. Vi kan således kun tage stilling til, om en afgørelse er lovlig, men ikke til kommunens skøn inden for lovens rammer. Vi kan derfor ikke udtale os om, hvorvidt en lovlig afgørelse er rimelig eller hensigtsmæssig.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven⁴, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Vi kan derfor ikke udtale os på en sådan måde, at vores udtalelse fremstår som en forhåndsgodkendelse af et konkret projekt. Vores udtalelser skal derfor være af generel karakter og med respekt for begrænsningerne i vores kompetence som klagemyndighed.

Ad spm. 1 – Vejlovens § 102, stk. 4

Spildevand må ikke ledes ud på veje eller til disses grøfter eller ledninger. Anden tilledning af vand må kun finde sted med vejbestyrelsens tilladelse.

---

¹ Vejloven, vejbidragsloven, privatvejsloven og vintervedligeholdelses- og renholdelsesloven

² Lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 1048 af 3. november 2011

³ Lov nr. 1537 af 21. december 2010 om private fællesveje, som ændret ved Lov nr. 379 af 2. maj 2011

⁴ Lovbekendtgørelse nr. 988 af 9. oktober 2012

Denne bestemmelse omfatter efter sin ordlyd kun spildevand, der "tilledes" eller "ledes" ud på veje. Bestemmelsen omfatter efter sit indhold ikke overfladevand, der løber ud på vejareal på grund af terrænforholdene eller lignende, når der ikke er udført foranstaltninger til at lede vandet i en bestemt retning. Anlæg af en private fællesvej og etablering af en overkørsel til en offentlig vej kan ikke betragtes som foranstaltninger med henblik på at lede vandet i en bestemt retning.

Hertil kommer, at da bestemmelsen i sin tid blev optaget i vejlovgivningen, forstod man ved spildevand alene husspildevand og andet forurennet vand fra landbrug og erhvervsvirksomheder.

Vejlovgivningen indeholder ikke en selvstændig definition på 'spildevand'. Det bør derfor forstås i overensstemmelse med miljølovgivningens definition, nærmere bestemt spildevandsbekendtgørelsens⁵ § 4, stk. 1-3.

Ved spildevand forstås alt vand, der afledes fra beboelse, virksomheder, øvrig bebyggelse samt befæstede arealer, jf. § 4, stk. 1.

Ved tag- og overfladevand forstås regnvand fra tagarealer og andre helt eller delvist befæstede arealer, herunder jernbanearealer. Tag- og overfladevand må ikke indeholde andre stoffer, end hvad der sædvanligt tilføres regnvand i forbindelse med afstrømning fra sådanne arealer, eller have en væsentlig anden sammensætning. Der fremgår af § 4, stk. 3.

Privatvejsloven indeholder ikke bestemmelser om, hvorvidt spildevand eller andet vand må ledes ud på private fællesveje eller til disse vejafvandsledninger.

Ad spm. 2 – Er overfladevand fra en privat fællesvej spildevand?

Vi må umiddelbart forstå spildevandsbekendtgørelsens definition af spildevand således, at overfladevand fra en befæstet privat fællesvej er omfattet af begrebet spildevand.

Det er dog Naturstyrelsen, der må besvare dette spørgsmål endeligt.

Ad spm. 3 – Skal kommunen behandle spørgsmålet efter privatvejslovens § 45?

Bestemmelserne i privatvejslovens kap. 9 om istandsættelse og vedligeholdelse giver kommunalbestyrelsen ret til at træffe bestemmelser om, hvordan en privat fællesvej skal være vedligeholdt, herunder med forsvarligt vejafvandingssystem, for at vejen er i god og forsvarlig stand i forhold til færdselsens art og omfang.

Hvis regnvand eller overfladevand fra de tilstødende ejendomme medfører fare for aquaplaning, isflader om vinteren, erosion af vejens bærende lag og lignende forhold på vejen, kan kommunalbestyrelsen – og vil i mange tilfælde være forpligtet hertil – træffe bestemmelser om vejens vejafvanding.

Det forhold af vandet løber fra den private fællesvejs areal til tilstødende ejendomme, herunder offentlige veje, indebærer ikke i sig selv, at den private fællesvej er i dårlig stand.

---

⁵ Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1448 af 11. december 2007 om spildevandstilladelser m.v. efter miljøbeskyttelseslovens kap 3 og 4, med senere ændringer. Administreres af Miljøministeriet, Naturstyrelsen.

Selvom forholdet ikke kan reguleres efter privatvejsloven, kan det være reguleret i anden lovgivning, først og fremmest miljølovgivningen, samt i naboretten, hvis nærmere indhold fastsættes ved domstolene.

Vi kan derfor ikke udtale os om disse spørgsmål.

Ad spm. 4 – Hvem skal varsles?

Som oplyst ovenfor er det en del af Vejdirektoratet retlige prøvelse i en klagesag at sikre sig, at de forvaltningsretlige bestemmelser er overholdt i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen. Vejdirektoratet vil således i givet fald skulle tage stilling til, om et påbud burde have været varslet, og hvem der er part i en sag.

Varsling

Vejlovgivningen indeholder ikke selvstændige bestemmelser om varsling af afgørelser, der vil blive truffet efter vejlovgivningens bestemmelser.

Spørgsmålene om, hvornår der skal varsles, og hvem der skal varsles, må derfor besvares på grundlag af den almindelige forvaltningsret.

Egentlige bestemmelser om, at en myndighed skal varsle en afgørelse, før den bliver truffet, findes i en række særlove, der regulerer myndighedernes tvangsindgreb over for borgerne, f.eks. § 5 i loven om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter⁶. Den underretning, der skal foretages efter denne bestemmelse, kan nærmest betegnes som en udvidet form for partshøring, således som vi kender den fra forvaltningslovens § 19.

Kommunalbestyrelsen må ikke træffe afgørelse, før den har gjort parten bekendt med det faktiske oplysningsgrundlag i sagen og har givet parten lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis parten ikke kan antages at være bekendt med, at kommunen er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder. Det er endvidere en betingelse, at disse oplysninger skal være af væsentlig betydning for sagens afgørelse og til ugunst for den pågældende part. Dette fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Endvidere er kommunalbestyrelsen efter omstændighederne forpligtet til at underrette en sags parter om, at en sag verserer med henblik på, at parten kan benytte sin ret til at fremkomme med en udtalelse, jf. forvaltningslovens § 21, før den træffer afgørelse i sagen.

Reglerne i forvaltningslovens §§ 19 og 21 indebærer, at partshøring skal foretages i alle tilfælde, hvor parten skønnes at kunne have en interesse i at få lejlighed til at se og eventuelt kommentere afgørelsesgrundlaget, med mindre hensynet til offentlige eller andre privates interesser taler imod det.

---

⁶ Lov nr. 442 af 9. juni 2004, som ændret ved lov nr. 525 af 6. juni 2007. Administreres af Justitsministeriet.

Reglerne skal således på den ene side sikre, at der foreligger et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag til at træffe en lovlige og forsvarlig afgørelse, samt tjene det retssikkerhedsmæssige hensyn, at ingen pålægges nye byrder, uden at være hørt forinden.

Dette er baggrund for den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om, at påbud bør varsles, før de meddeles.

Parter

Som det fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1, er kommunalbestyrelsen forpligtet til at høre sagen parter, inden den træffer afgørelse.

Hverken vejlovgivningen eller forvaltningsloven indeholder en definition af, hvem der er klageberettigede i forhold til en afgørelse. Som udgangspunkt er sagens parter klageberettigede, men heller ikke partsbegrebet er defineret i vejlovgivningen eller forvaltningsloven. Partsbegrebet er derimod omtalt i forarbejderne⁷ til forvaltningsloven og nærmere i den juridiske litteratur⁸.

Det fremgår heraf, at kerneområdet for partsbegrebet er afgørelsens adressat. Andre personer kan efter omstændighederne have partsstatus, navnlig hvis den pågældende har en væsentlig, direkte og individuel interesse i sagens udfald.

Væsentlig indebærer, at afgørelsens udfald skal angå den pågældendes forhold og situation med en vis styrke eller intensitet. Anmeldelse til myndighederne eller klageberettigelse i henhold til særlovgivningen indebærer som hovedregel ikke, uanset om man har vist en betydelig subjektiv interesse for sagens afgørelse, at man kan anses som part i henhold til den almindelige forvaltningsret.

Der skal normalt være et vist direkte forhold mellem den involverede interesse og parten. Partsstatus er dog ikke udelukket ved enhver form for afledet interesse. Eksempel: I sager om byggetilladelser mv. vil en nabo ikke automatisk være part; men hvis byggeriet beror på en dispensation og vil udsætte naboen for konkrete (væsentlige) gener – f.eks. et betydeligt lystab – må den pågældende anses for part.

Det anføres undertiden, at interessen skal være af retlig karakter. Hermed sigtes bl.a. til, at en blot moralsk eller følelsesmæssig interesse i sagens udfald normalt ikke er tilstrækkelig.

At partsinteressen skal være individuel, udelukker først og fremmest partsbeføjelser i forhold til generelle forskrifter og foranstaltninger. Her vil enkeltpersoner ganske vist kunne hævde, at væsentlige, retlige og direkte interesser berøres; men antallet af dem, der berøres på denne måde, er stort og ubestemt, og den enkeltes interesse er dermed ikke individuel. Drejer det sig om stedplaner og lignende, der kun skal gælde inden for et afgrænset område, kan virkningen i forhold til bestemte personer dog blive så specifik, at de må betragtes som parter.

⁷ Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 133 og 134

⁸ Der kan i denne forbindelse henvises til John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udg., (1999), p. 257 ff, Jens Garde mfl., Forvaltningsret, Sagsbehandling, 5. udg., (2001), p. 171 f, og Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udg., (2002), p. 61 ff.

Ad spm. 5 – Anden lovgivning?

Der henvises til ovenfor.

